

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **Václav Rezek - REFLEX s.r.o.**, IČO: 640 53 288,
sídlem Litoměřická 12/102, 405 02 Děčín,
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2016, JID: 40056/2016/KUUK/Bal,
č. j. 840/DS/2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 3. 2016, č. j. 840/DS/2016, JID: 40056/2016/KUUK/Bal, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2016, č. j. 840/DS/2016, JID: 40056/2016/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „správní orgán“) ze dne 22. 9. 2015, č. j. MDC/84109/2015, sp. zn. MDC/SD-176/79604/2015, jímž byl žalobce shledán vinným ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona, když dne 25. 6. 2015 v 10:35 hodin v Děčíně, na ulici Bezručova, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, reg. zn. „X“, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že na základě poučení o právu provozovatele vozidla sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, oznámil správní orgán, jaká osoba řídila vozidlo v předmětný čas. Namítal, že správní orgán oznámenému řidiči pouze zaslal výzvu k podání vysvětlení, a když se ta vrátila jako nedoručená, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, přestože žalobce na podporu svého tvrzení předložil další důkazy a označil i bydliště řidiče. Pokud se oznámenému řidiči nepodařilo výzvu doručit, měl správní orgán žalobce jako provozovatele vozidla předvolat k podání vysvětlení. Žalobce tak má za to, že žalovaný neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Nadto nebylo vůbec podstatné, zda má dotyčná osoba na uvedené adrese označenu schránku, či nikoliv, neboť správní orgán proti této osobě mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo ustanovenému opatrovníkovi. Jelikož žalobce pravdivě uvedl, že v předmětnou dobu řídil vozidlo pan L. Y., a jeho vyjádření nebylo nijak zpochybněno, měl správní orgán vést řízení o přestupku právě proti panu Y. Pokud měl správní orgán za to, že totožnost řidiče byla uvedena nepravdivě, měl vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Žalobce upozornil, že se na místě přestupku vyskytoval T. R., který měl být považován za nejpravděpodobnějšího pachatele přestupku. Správní orgán ignoroval, že tato osoba požádala o demontáž technického prostředku zabráňujícího odjezdu vozidla, a vůbec se možností, že by mohl řídit vozidlo, nezabýval. T. R. měl být dle žalobce z uvedených důvodů předvolán k podání vysvětlení. Správní orgán proto postupoval v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku, který má být potrestán přednostně, neboť správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu nepředcházelo ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, přestože o jeho nařízení žádal. Takový postup byl v rozporu s čl. 6 odst. 1 a 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobce má právo, aby jeho věc byla projednána, a to za jeho přítomnosti i přítomnosti jeho obhájce tak, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům v souladu se zásadou bezprostřednosti. Zdůraznil, že obviněný ze správního deliktu má právo požívat obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá pod pojem trestní obvinění. V takovém případě je dle žalobce nutné v analogii s ust. § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, (trestní řád), jakož i ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) konat ústní jednání. K nutnosti nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. 15 A Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14/2015, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 30 A 56/2014. Dle žalobce je neprovedení ústního jednání zásadním pochybením, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Jestliže měl správní orgán za to, že ústní jednání není nutné nařizovat, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), resp. měl žalobce o této možnosti vyrozumět. Jakýkoliv jiný postup by byl v rozporu se zásadou bezprostřednosti a porušením žalobcova práva na spravedlivý proces, jelikož každé rozhodnutí správního orgánu musí být dle § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy. Oznámení o právu seznámit se s podklady rozhodnutí, které správní orgán vyhotovil dne 8. 9. 2015 přitom nelze považovat za předvolání k přítomnosti na provádění dokazování. Ohledně porušení zásady bezprostřednosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, sp. zn. 57 A 51/2014.

4. Další námitka žalobce směřovala proti nedostatečnému popisu skutku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, v němž nebylo specifikováno, jakého konkrétního přestupku se řidič vozidla dopustil. Výrok rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla musí být v souladu s § 77 zákona o přestupcích, a tudíž je nutné, aby bylo předmětné přestupkové jednání důkladně popsáno. Z výroku prvostupňového rozhodnutí však není zřejmé, zda skutek, kterým řidič porušil svou povinnost, vykazoval znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a ani to, zda takové protiprávní jednání vůbec mohlo naplnit skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a proto jej žalobce považuje za nekonkrétní a nesrozumitelný. K zákonným požadavkům na výrok rozhodnutí žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 60 A 10/2014.
5. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“. Poukázal přitom na skutečnost, že toto zjištění vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. K použitelnosti úředního záznamu jako důkazního prostředku žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Z pořízených fotografií není zřejmé, že by vozidlo žalobce bylo skutečně zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c, absentuje na nich i datum a čas pořízení. Uvedení přesného data a času pořízení fotografií bylo přitom zásadní, jelikož údajné jednání řidiče vozidla bylo protiprávní jen v určité časy a dny v týdnu. Takové fotografie proto nemají žádnou vypovídací hodnotu a nemohou být užity jako důkaz. K užití fotografií coby důkazního prostředku žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 30 A 80/2015. Žalobce dále trval na tom, že řidič vozidla na daném místě zaparkoval až po osmé hodině večer, kdy již nebylo nutné zakoupit parkovací lístek. Ve správním spise tak dle žalobce není podklad svědčící o protiprávním jednání řidiče. Závěrem žalobce poukázal na to, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, jelikož obsahuje pravidlo vyžadující nespílitelné chování. Absolutní odpovědností provozovatele vozidla za porušení povinnosti řidiče je porušena zásada presumpce neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Negativní důsledky zásahu do těchto práv převažují nad klady, které představuje veřejný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jehož aplikací bylo zasaženo do základních práv žalobce garantovaných Listinou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k námitce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele uvedl, že správní orgán nejprve zaslal žalobci výzvu ze dne 15. 7. 2015 ke sdělení údajů o řidiči, který se předmětného přestupku dopustil. Této možnosti žalobce využil, když takto označil pana L. Y., narozeného „X“, bytem „X“. Správní orgán zaslal na žalobcem uvedenou adresu písemnost ze dne 7. 8. 2015, avšak zásilka byla vrácena Českou poštou s informací, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán informoval žalobce, že jím sdělená adresa není funkční a vyzval jej, aby k osobě pana Y. doplnil bližší informace potřebné k zahájení řízení o přestupku. Na výzvu však nebylo reagováno, proto správní orgán věc přestupku odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s žalobcem. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že zmocněnec žalobce uváděl v různých případech rozličných provozovatelů vozidel jako pachatele přestupku (řidiče) právě pana Y. se shodnou adresou, na kterou nebylo možné doručovat. Tvzení o řízení vozidla uvedeným řidičem proto žalovaný považuje za účelovou taktiku zástupce žalobce, a nikoliv za relevantní informaci od provozovatele vozidla. Správní orgán rovněž postupoval správně, když nepředvolal žalobce k podání vysvětlení, jelikož nebyl důvod se domnívat, že žalobce sdělí bližší údaje k osobě řidiče, když požadované informace nesdělil ani poté co k tomu byl písemně vyzván. Žalovaný též podotkl, že fikci doručení nelze užít v případech, kdy takový postup údaje na poštovní zásilce neumožňují, což byl právě daný případ, neboť adresát byl na uvedeném místě neznámý. Ustanovení opatrovníka rovněž nepřicházelo v úvahu, jelikož nebyla známa vhodná osoba, díky které by se měl pan Y. dozvědět o přestupkovém řízení. Názor žalobce, že proti němu mělo být vedeno řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu není správný, protože žalobce netvrdil, že údaje o řidiči nezná, tyto údaje naopak znal a také je správnímu orgánu sdělil. Ohledně nepředvolání T. R. k podání vysvětlení žalovaný uvedl, že jmenovaný nebyl strážníky přistižen při řízení vozidla, a bylo tak na úvaze správního orgánu, jaký zákonný nástroj k prošetření věci použije. Žalobce měl možnost označit za řidiče T. R., nicméně tak neučinil.
7. K námitce nenařízení ústního jednání žalovaný uvedl, že řízení o správním deliktu nemá žádnou speciální právní úpravu, a tudíž se nařizování ústního jednání řídí § 49 odst. 1 správního řádu. Dle žalovaného nebylo ke splnění účelu předmětného řízení nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť neexistovaly pochybnosti o tom, že neznámý řidič neoprávněně stál s vozidlem provozovaným žalobcem na placeném parkovišti, ani o tom, že v rozhodné době byl provozovatelem vozidla žalobce. Odpovědnost provozovatele je nadto objektivní, když žalobce před prvostupňovým rozhodnutím neuvedl žádné skutečnosti, které ho odpovědnosti za předmětný delikt zbavovaly. Ústní jednání nebylo třeba nařizovat ani pro uplatnění práv účastníka, neboť žalobci byla dána možnost svá práva uplatnit. S argumentem porušení čl. 6 Úmluvy se vypořádal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, se závěrem, že nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených citovaným ustanovením nemají za následek rozpor s Úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje. Z rozsudku dále vyplývá, že při objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a za situace, kdy je skutkový stav Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostatečně zjištěn, není třeba provádět další dokazování, což je uplatněním zásady procesní ekonomie ve správním řízení. V rozsudku ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015, Nejvyšší správní soud vyslovil, že správní řád nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání a jeho nařízení ponechává na úvaze správního orgánu. Dle žalovaného nebyl žalobce krácen na svém právu dle čl. 38 odst. 2 Listiny, neboť mu byla poskytnuta možnost osobní účasti při projednání věci i možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Žalovaný připomněl, že správní řád neumožňuje konat ústní jednání a věc správního deliktu projednat v nepřítomnosti účastníka řízení, jako je tomu v případě přestupků. Kdyby bylo nařízení ústního jednání povinné, správní řízení by mohlo být snadno blokováno obstrukčními taktikami účastníků.

8. K námitce nedostatečného popisu protiprávního skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný podotkl, že postiženým protiprávním jednáním byla skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, nikoliv přestupek. Skutek provozovatele vozidla je ve výroku rozhodnutí správního orgánu jednoznačně a nezaměnitelně označen údaji o dni, času a místě jeho spáchání, uvedením tovární značky a registrační značky vozidla i popisem protiprávního jednání provozovatele, odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, je proto nepřipadný. Přestupek, na jehož základě bylo vedeno řízení o správním deliktu, je popsán v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, přičemž je zde konstatováno, že protiprávní jednání řidiče spočívalo v nerespektování dopravních značek. K námitce neprokázání, že řidič skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c, žalovaný uvedl, že toto zjištění vyplývá z podkladů Městské policie Děčín, které tvoří součást spisu správního orgánu vedeného pod zn. 57058/15Rp-1848/15. Rozpory v podkladech městské policie, jakož i skutečnost, že řidič na místě zaparkoval až po osmé hodině večer, měl žalobce namítat nejpozději v odvolacím řízení. S námitkami vznesenými žalobcem v odvolání se žalovaný v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu vypořádal. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Odkázal k tomu na důvodovou zprávu k zákonu o silničním provozu, z níž vyplývá, že předmětná právní úprava nijak nevybočuje při porovnání s platnou legislativou ve vyspělých evropských zemích, je v souladu s ústavním pořádkem České republiky a obstála též před soudy, které bdí nad dodržováním lidských práv.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Správní orgán obdržel dne 26. 6. 2015 od Městské policie Děčín žádost o projednání přestupku, jejíž součástí bylo oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 25. 6. 2015, z nichž plyne, že řidič osobního motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, se měl dopustit přestupku tím, že dne 25. 6. 2015 uvedené vozidlo zaparkoval v ulici Bezručova, kde je zóna placeného parkovného; k této žádosti bylo přiloženo 6 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Správním orgánem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Správní orgán jej proto výzvou ze dne 15. 7. 2015 vyzval k úhradě částky ve výši 500 Kč ve lhůtě patnácti dnů. Tuto částku však žalobce neuhradil. Zároveň správní orgán žalobce poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na uvedenou výzvu žalobce reagoval sdělením, že v předmětné době vozidlo řídil pan L. Y., narozený „X“, bytem „X“. Správní orgán dne 7. 8. 2015 zaslal uvedené osobě oznámení o předvolání, zaslaná písemnost se však vrátila jako nedoručitelná z důvodu, že je adresát na uvedené adrese neznámý. Následně správní orgán seznámil žalobce s touto skutečností a vyzval jej k doplnění podání o bližší informace k osobě, kterou uvedl jako řidiče. Na výzvu žalobce nijak nereagoval, a proto správní orgán přistoupil k odložení věci ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
12. Dne 8. 9. 2015 správní orgán vydal oznámení o zahájení správního řízení pro porušení povinnosti uvedené v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, současně s tím byl žalobce poučen dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Následně správní orgán vydal dne 22. 9. 2015 rozhodnutí č. j. MDC/84109/2015, sp. zn. MDC/SD-176/79604/2015, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125f odst. 3 téhož zákona pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 10. 2015 blanketní odvolání. K výzvě správního orgánu žalobce dne 22. 10. 2015 zaslal doplnění odvolání, v němž namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc měla být řešena jako přestupek s konkrétní osobou přestupce. Dne 2. 3. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2016.
13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Předně se soud zabýval námitkou žalobce týkající se protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle § 125f zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
15. Soud předesílá, že totožnou námitkou se již zabýval např. Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 29 A 104/2016-29, dostupném na nssoud.cz, uvedl, že „z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.“

16. Při posouzení této námitky soud dále vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupného na www.nssoud.cz, na který v podrobnostech odkazuje. Nejvyšší správní soud v něm zdůraznil, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23, dostupný na www.nssoud.cz). Nelze přitom ani opomenout, že předmětné ustanovení zkoumal z hlediska jeho ústavnosti rovněž Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, dostupném na www.nalus.usoud.cz, rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ust. § 125f odst. 1 téhož zákona.
17. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci soud neshledal jakýkoliv důvod pro odchýlení se od výše prezentovaných závěrů ohledně ústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezbylo mu než uzavřít, že je tato námitka žalobce nedůvodná.
18. Soud se dále zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, jak ostatně vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
19. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce v případě právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o silničním provozu „je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž „je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupný na www.nssoud.cz). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dostupného na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„[b]ylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“.

20. Jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Například se jedná o situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a k vyjádření přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené osoby, která dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebírala. Tyto závěry vyplývají z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Odlišná situace je však v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, či neoznačí osobu žádnou. Za takové situace je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Tento postup je v souladu s již citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.
21. V projednávaném případě k výše popsané situaci nepochybně došlo, neboť správní orgán žalobce jako provozovatele motorového vozidla vyzval k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla, čímž v souladu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku. Žalobce sice údaje o totožnosti řidiče správnímu orgánu sdělil, ovšem zásilka zaslaná na sdělenou adresu se správnímu orgánu vrátila s poznámkou „adresát neznámý“. Na následnou písemnou výzvu k doplnění bližší informace k osobě, kterou žalobce označil jako řidiče, žalobce již nereagoval. Správní orgán tak před odložením věci v řízení o přestupku vynaložil přiměřené úsilí ke zjištění skutečného pachatele přestupku. Přesto se mu nepodařilo zjistit osobu pachatele přestupku, a proto věc v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
22. Pokud žalobce správnímu orgánu vytýká, že měl panu Y. ustanovit opatrovníka, soud uvádí, že pro takový postup nebyl důvod, neboť ze sdělení žalobce nebylo možné předpokládat, že jím označená osoba skutečně vozidlo v předmětnou dobu řídila, ba dokonce s ohledem na výsledek provedené lustrace v dostupných registrech, nebylo možné konstatovat, zda uvedená osoba vůbec existuje. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že žalobce sice na výzvu správního orgánu označil domnělého řidiče vozidla, nicméně poté, kdy byl vyzván ke sdělení dalších údajů, které by mohly dopomoci vyhledat pana Y., již nereagoval a zůstal pasivní. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo správnímu orgánu ztotožnit osobu řidiče vozidla, nebylo možné s ní zahájit řízení o přestupku, a tedy ani prostřednictvím institutu fikce doručení, jak se domáhá žalobce. Námitku, že správní orgán nezohlednil skutečnost, že se T. R. mohl jevit jako nejpravděpodobnější pachatel přestupku, soud považuje za účelovou, neboť byl to sám žalobce, který svým sdělením tuto možnost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

fakticky vyloučil, když za řidiče označil, a to bez jakýchkoliv pochybností, zcela jinou osobu.

23. Dále se soud zabýval námitkou žalobce ohledně nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. např. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, publ. pod č. 852/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídit ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (ust. § 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nikterak nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitku žalobce proto soud shledal nedůvodnou.
24. K námitce žalobce, že měl správní orgán provést dokazování za osobní účasti žalobce, i přesto, že nebylo nařízeno ústní jednání, soud uvádí, že správní řád připouští, aby dokazování bylo provedeno bez přítomnosti účastníka řízení. Z úpravy obsažené ve správním řádu lze totiž vyvodit, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu). Trvání na požadavku provedení dokazování za osobní účasti účastníka řízení i za situace, kdy správní orgán shledal, že ústní jednání není třeba nařizovat, by bylo nelogické, neboť v takovém případě by institut upuštění od ústního jednání postrádal svůj smysl, vezmeme-li v úvahu, že provedení dokazování je zpravidla jeho stěžejní částí.
25. Soud konstatuje, že správní orgán v oznámení o zahájení řízení poučil dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k čemuž mu poskytl lhůtu deseti dnů. Žalobce nicméně svého práva nevyužil, a sám se tedy připravil o aplikování zásady bezprostřednosti na jeho případ, neboť postup dle § 36 odst. 3 správního řádu, resp. jeho využití ze strany účastníka řízení, je nepochybně jejím vyjádřením. Správní orgán v předmětném oznámení poučil žalobce, že po marném uplynutí této lhůty bude předpokládat jeho souhlas se všemi zjištěními uvedenými v tomto oznámení a vydá rozhodnutí ve věci samé, na základě jím zjištěného stavu věci. Uvedenou formulaci soud považuje za dostatečnou ve smyslu vyrozumění dle ust. § 51 odst. 2 správního řádu, neboť je z ní ve spojení s výčtem podkladů pro zahájení řízení zřejmé, že správní orgán bude provádět dokazování. Namítané porušení zásady bezprostřednosti a zásady spravedlivého procesu proto soud v postupu správního orgánu neshledal.
26. Dále žalobce namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c, když tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu a pořízené fotografie takové jednání nedokládají. Současně namítal, že vozidlo bylo zaparkováno na daném místě v osm hodin večer. Tuto námitku soud shledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. V daném případě správní orgány ve vztahu ke skutečnosti, že zaparkované vozidlo stálo v územní působnosti dopravní značky IP 13c, a ve vztahu k času, kdy předmětné vozidlo bylo zaparkováno v působnosti uvedené značky, vycházely výlučně z údajů obsažených v úředním záznamu ze dne 25. 6. 2015, č. j. U150625D-1, který vyhotovili zasahující městští policisté a z oznámení o přestupku, které podepsal pouze jeden ze zasahujících policistů. Oznámení přestupku lze s ohledem na jeho obsah považovat rovněž za úřední záznam. Otázkou možnosti využití úředních záznamů v přestupkovém řízení se již zabýval ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům: „Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.
28. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz). Provedení výslechu obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily.“
29. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je možné dle soudu plně vztáhnout i na daný případ a řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za situace, kdy správní orgány měly k dispozici pouze údaje obsažené v úředních záznamech a fotografie dokumentující předmětný skutkový stav nebyly opatřeny automatickým údajem o datu a čase pořízení a neprokazovaly, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti značky IP 13c, bylo nezbytné, aby správní orgány náležitě zjistily skutkový stav, a to prostřednictvím výslechu zasahujících policistů nebo jinými vhodnými důkazními prostředky. K tomu však správní orgány nepřistoupily, a v daném případě tak nebyl postaven na jisto rozhodný skutkový stav. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ věci, nemá oporu ve správním spise.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Na tomto místě soud s ohledem na výše vypořádanou námitku žalobce podotýká, že případné nové dokazování ve věci správního deliktu by mohlo mít vliv na nutnost nařízení ústního jednání ve věci.
31. Soud dále shledal důvodnou i námitku žalobce zpochybňující dostatečnost vymezení protiprávního skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
32. Zákonná úprava rozhodnutí o přestupku je výslovně uvedena v § 77 zákona o přestupcích. Dle tohoto ustanovení musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Ohledně výroku rozhodnutí o jiných správních deliktech zákonodárce obdobnou výslovnou úpravu v zákoně nezakotvil. Oblast jiných správních deliktů je tak odkázána na správní řád, který v § 68 odst. 2 uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí má být uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, dovodil, že skutečnost, že zákonodárce nepodrobil řízení o jiných správních deliktech úpravě řízení v zákoně o přestupcích či jej samostatně neupravil stejným způsobem, nezakládá důvod pro odlišnost v náležitostech popisu skutku a místa jeho spáchání ve výroku rozhodnutí.
33. V první řadě je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání klade relativně přísné požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů. V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výrok správního rozhodnutí je „*klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky*“. Podobně i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, uvedl: „*V rozhodnutí trestního charakteru [tedy i v rozhodnutí o jiném správním deliktu] je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným [...]. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.*“
34. Soud má za to, že formulaci „*neboť dne 25. 6. 2015 v 10:35 hodin v Děčíně, na ulici Bezručova, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“ v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ uvedenou ve výroku rozhodnutí správního orgánu a potvrzenou žalovaným nelze považovat za dostatečný popis skutku ve smyslu nastíněné judikatury Nejvyššího správního soudu. Z výroku rozhodnutí správního orgánu nevyplývá, jakým jednáním se řidič vozidla dopustil tvrzeného porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ze skutkové věty tedy není vůbec patrné, že řidič vozidla měl porušit povinnost vyplývající z dopravní značky a už vůbec ne, jakou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopravní značku měl řidič porušit (že se jednalo o dopravní značku „Zóna s dopravním omezením“ s užitým symbolem značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, vyplývá toliko z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu).

35. Opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu je dle soudu vadou řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Neuvede-li totiž správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Jak přitom plyne z citovaného usnesení rozšířeného senátu, tuto vadu nelze zhojit specifikací skutku v odůvodnění rozhodnutí.
36. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
37. Soud nepřistoupil současně ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť dle názoru soudu je možné výše uvedenou vadu řízení odstranit v rámci odvolacího řízení.
38. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. března 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)